

Erotic Novels

Miss Lucy

นางชาย

รัก คือได้อยู่กับคนที่รักก็พอแล้ว

Miss.Lucy

นางสาว

บทประพันธ์ : Miss.Lucy

วางจำหน่าย E-book : ตุลาคม 2561

ราคา E-book : 89 บาท

บรรณาธิการ : Mrs.Lily

ออกแบบปก : Mrs.Lily

จำหน่ายโดย

ในส่วนรักสำนักพิมพ์

เลขที่ 2/22 น.10 ต.ไชยสอ อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น 40130

โทรศัพท์.080-652-7825

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ

หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดไปเผยแพร่

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

Miss.Lucy

นางชาย

นิยามรักบทใหม่ที่ไม่มีสิ่งใดเกินรัก

เวียร์' หลงรัก 'นางชาย' ซึ่งเป็นน้ำชายของเขาตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มน้อย

โชคชะตานำพาให้เขาต้องมาอาศัยอยู่ร่วมกันกับนางชาย

ความรักที่เคยเก็บงำไว้ในใจถูกเปิดเผย เพราะนางชายไม่เคยรังเกียจเขา

เวียร์จึงเริ่มหน้าที่แทนนางสาวทุกอย่าง 'ไม่ใช่เมียทำแทนก็ได้'

เวียร์ทำทุกอย่างด้วยความเต็มใจ

เพราะ รัก... คือได้อยู่กับคนที่รักก็พอแล้ว

ตอนที่ 1

ก่อนวันหัวใจ

‘เวียร์’ แหงมอมงบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้ตรงหน้า พลาตาดเหงื่อที่ไหลซึมออกมาบริเวณหน้าผากออก ก่อนจะถอนหายใจเหนื่อยๆ เพราะอากาศยามบ่ายของกรุงเทพฯ ถือว่าร้อนจัดจนเขาแทบจะเป็นลม กว่าจะเดินทางมาถึงที่นี่ได้ก็ต้องต่อรถหลายต่อ

เขายกถุงใส่น้ำแข็งซึ่งเมื่อครู่มีน้ำอัดลมอยู่เต็มขึ้นดู แต่ก็พบว่ามันเกลี้ยงจนเขาต้องดูซ้ำๆ สุดท้ายก็ต้องเปลี่ยนน้ำแข็งออกมาใส่ปาก เพราะยิ่งร้อนก็ยิ่งกระหายน้ำ

ดวงตาคมเข้มมีแววมุ่งมั่นทอดมองบ้านหลังใหญ่ในพื้นที่ประมาณ 100 ตารางวาตรงหน้า จากช่องว่างของรั้วทำให้เห็นบ้านชั้นเดียวหลังไม้ใหญ่นักถ้าเทียบกับขนาดของสวนด้านข้าง

จากวันนี้เขาต้องอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้ไปอีกหลายปีจนกว่าจะเรียนจบ หรือจนกว่าเขาจะได้งานและมีรายได้มากพอที่จะจ่ายเป็นค่าห้องได้ แต่ตอนนี้เขามีเงินติดตัวเพียงจ่ายค่าเทอมได้เท่านั้น ส่วนค่าใช้จ่ายอื่นๆ ‘น้ำเปิ้ล’ นางสาวแท้ว ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ รับปากกับแม่ว่าจะช่วยดูแลให้

เวียร์คิดถึงคำที่แม่บอก ก่อนที่เขาจะออกมาจากบ้าน

‘อยู่บ้านท่านอย่านั่งดูตายนะลูก น้ำเปิ้ล น้ำชาย เขาให้ช่วยงานอะไรก็ต้องเร่งรีบทำ อย่านั่งเฉย อย่าซี้เกียจ อย่าทำให้เขาลำบากใจ โดยเฉพาะน้ำชาย เวียร์ต้องเคารพหน้าเขาให้มากๆ เพราะเขาเป็นเขยแท้ว แต่เขาก็ดีกับเรามาก นี่ถ้าเขาไม่ออกปาก แม่ก็ไม่กล้าให้เวียร์ไปอยู่กับเขาหรอกนะ เกรงใจเขา กลัวผิวเมียเขาจะมีปัญหาทันเปล่าๆ แต่นี่น้ำเปิ้ลมันเชียร์ น้ำชายก็มาคุยกับแม่เอง แม่ก็เลยวางใจ ก็เหลือแต่เวียร์นั่นแหละว่าจะทำตัวให้เขาเอ็นดูได้มากแค่ไหน’

‘น้ำชาย’ ที่แม่พูดถึงเป็นพี่ของน้ำเปิ้ล น้ำชายกับน้ำเปิ้ล แต่งงานกันตั้งแต่เขาอยู่ชั้นประถม จากนั้นก็พากันมาเปิดร้านจำหน่ายอุปกรณ์ก่อสร้างและซ่อมบำรุงอยู่กรุงเทพฯ น้ำชายจะพาหน้า

เปิ้ลกลับไปเยี่ยมตายายก็แค่ในช่วงวันหยุดเทศกาลสำคัญๆ เท่านั้น ส่วนเขาก็เคยมาเยี่ยมหน้าเปิ้ลกับน้ำชายบ้างตอนที่พ่อแม่มาซื้อของในกรุงเทพฯ

แต่พอเขาใกล้จบชั้นมัธยมปลาย พ่อเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิต ครอบครัวเขาระส่ำระสาย ความฝันว่าจะเรียนต่อก็แทบจะมอดไป แต่น้ำเปิ้ลกลับบอกให้แม่ส่งเขามาอยู่ช่วยงานที่ร้าน แล้วน้ำเปิ้ลจะส่งเสียเขาเรียนต่อระดับปริญญาตรีเอง

แต่แม่ปฏิเสธ ด้วยเหตุผลคือเกรงใจ แม่บอกให้เขาออกมาทำงานสักปีหนึ่งก่อน พอมีเงินเก็บสักก้อนค่อยลงเรียนต่อ เพราะแม่กลัวว่าหากน้ำเปิ้ลส่งเสียเขาแล้วน้ำชายไม่พอใจ ครอบครัวของน้ำเปิ้ลอาจมีปัญหาดูได้

แต่น้ำชายนั้นแหละที่ไปพูดกับแม่ว่าจะส่งเสียให้เขาเรียนเอง อีกทั้งตอนนี้หน้าเปิ้ลก็ท้องแก่ใกล้คลอด น้ำชายเองก็ไม่มีพี่น้องหรือหลานที่จะพอไว้วางใจได้ หากแม่ส่งเขามาอยู่ช่วยงานก็จะแบ่งเบาภาระไปได้มาก และน้ำชายเองก็เห็นเขามาตั้งแต่เล็กๆ คิดเสมอว่าเขาเป็นหลานชายแท้ๆ หากจะส่งเสียหลานเรียนก็คงไม่เหลือปากว่าแรง

เมื่อน้ำชายรับปากว่าจะดูแลเขาให้เหมือนหลานแท้ๆ แม้ถึง
ได้กล่าส่งเขามาที่นี่

กริ่งก้อง... กริ่งก้อง...

เขากดออดอยู่หน้าบ้านเพราะนี่เป็นวันอาทิตย์ร้านปิด เขา
เลยคิดว่ามาที่บ้านเลยดีกว่า เพียงครูเดียวเขาก็เห็นน้ำชายเดิน
ออกมา เขาส่งยิ้มไปให้ในทันทีพลางยกมือไหว้

“สวัสดีครับน้ำชาย”

“เฮ้ย! เวียร์ โอ้... น้ำก็คิดว่าคนมาขายของ แล้วนี่มายังง
กันเนีย เหงื่อโทรมมาเลย ทำไมไม่โทร. มาบอกก่อน ก็น้ำบอกแล้ว
ไงว่าจะมาวันไหนให้โทร. บอก น้ำจะได้ไปรับที่หมอชิด นั่งรถมาเอง
ลำบากแย่เลย มาๆ เข้าบ้านๆ โหย... เหงื่อท่วม”

น้ำชายเปิดประตูพร้อมเข้ามาลูบเนื้อลูบตัวเขาที่โทรมไปด้วย
เหงื่อ ก็จริงอย่างที่น้ำชายพูดเพราะทั้งตัวเขามัน ‘ฉ่ำ’ ไปด้วยเหงื่อ
จนเขาอยากจะถอดเสื้อผ้าออกให้หมดแล้วใช้น้ำดับความเหนียว
ความเหนียวตัวเวลานี้

ยิ่งยามเคลื่อนไหวเขายังรู้สึกได้ กางเกงในฉับเหวี่ยงจนตันทาเขาสั่น รับรู้ได้แม้กระทั่งเม็ดเหงื่อที่กำลังหยาดหยดลงตามร่องกันเรื่อยไปถึงง่าม จนได้ยินเสียง ‘แฉะ’ ทุกครั้งที่ก้าวเดิน เพราะกางเกงผ้ายาวคลุมเขาเป๋ายานหน้อยๆ ให้ความสบายในการสวมใส่ แต่ยามนี้กลับเกิดช่องว่างให้ต้นขาด้านในเสียดดี มันทั้งฉ่ำและแฉะจนเขาอยากได้พัดลมสักตัวในยามนี้จริงๆ แต่ที่เขาทำนะเหรือ

เวียร์ยิ้มให้น้ำชายเพียงนิดก่อนจะเอ่ยคำสุภาพ “ไม่เป็นไรหรอกครับ น้ำชายอยู่บ้านนะดีแล้ว น้ำเปิ้ลยิ่งห้องแก่ไปไกลบ้านไม่ดีหรอกครับ เพื่อฉุกเฉิน แล้วแค่นั่งรถมาแค่นี้เอง ผมไม่ได้ลำบากอะไรหรอก”

“โอเคๆ งั้นเข้าบ้านก่อน เปิ้ลเขาอยู่ในบ้านนะ เตียวไปหาเขาก่อนแล้วน้ำจะพาไปดูห้องนอน เอากระเป๋ามาสิ น้ำช่วยถือ”

น้ำชายเดินเข้ามาตบป่าเขาพลงเอื้อมมือมาจะช่วยถือกระเป๋ “ไม่เป็นไรครับน้ำ ไม่หนัก ผมถือได้”

“งั้นเหรือ โอเค... เวียร์โตเป็นหนุ่มแล้วนี่เนอะ น้ำก็คิดว่าเราเป็นเด็กอยู่ตลอดเลย ปะๆ เข้าบ้านกัน”

น้ำชายยิ้มกว้างพร้อมตบป้าเขาอีกครั้งและดันให้เดินเข้าบ้าน ซึ่งเขาก็เดินตามแรงดันจากฝ่ามือแต่โดยดี

ทุกอย่างดีหมดยกเว้นหัวใจเขา เพราะมันเต้นรัวเร็ว จนเขากลัวว่าน้ำชายจะได้ยิน น้ำชายกำลังทำให้ใจเขาเขว

เวียร์มองตรงเข้าไปในตัวบ้าน ยิ้มและทำท่าทางกระตือรือร้นที่จะได้มาอยู่บ้านใหม่ตามที่น้ำชายแสดงออกว่าต้อนรับขับสู้เขาเต็มที่ ทั้งที่ในใจกลับคิดเรื่องอื่น

ดวงตาชำเลืองมองคนด้านข้าง น้ำชายยังยิ้มอารมณ์ดี ทว่ารอยยิ้มกว้างนั้นก่อความใจเขาเหลือเกิน และไม่ใช่ออกกวนตอนนั้นแต่เป็นตั้งแต่ 10 ปีก่อน

รอยยิ้มของผู้ชายที่สร้างความประทับใจตั้งแต่แรกเห็น ตอนนั้นน้ำเปิ้ลพาน้ำชายไปแนะนำให้พ้องกับแม่เขารู้จักในฐานะคนรัก

น้ำชายดีกับเขามาก พาเขาไปเที่ยวเล่นในเมือง พากินขนมไอศกรีม และพาดูภาพยนตร์ในโรงครั้งแรก เพราะเขาคือตัว ‘ไม้กั้นหมา’ ที่แม่กับตายายส่งมากันน้ำเปิ้ลกับน้ำชายไม่ให้ทำอะไรออกนอกลู่หนทาง

ดังนั้นที่ไหนมีน้ำเปิ้ล ที่นั่นก็ย่อมมีเขาไปด้วยทุกที่ หลายปี
เชื่อว่าน้ำชายกับน้ำเปิ้ลจะแต่งงานกัน และความประทับใจที่
เขามีต่อน้ำชายก็ไม่เคยลดเลือน

เดิมเขาคิดว่าเขาอาจประทับใจความใจดีที่น้ำชายมีให้ แต่ยิ่ง
โตขึ้นเขาก็กลับรู้ใจตัวเองว่าไม่ใช่ เพราะทุกครั้งที่ได้เจอหน้าน้ำชาย
หัวใจเขาเต้นแรง เขาคืนเต้นทุกครั้ง อาการแบบนี้เขามีคำตอบให้กับ
ตัวเอง คำตอบที่ไม่กล้าบอกใคร แต่รู้ว่าใช่แน่

นี่คือเหตุผลแรกที่เขาหนีเสียตายตอนที่แม่ปฏิเสธไม่ให้มาอยู่
กับน้ำเปิ้ลที่นี่ แต่พอน้ำชายไปคุยกับแม่ แล้วแม่อนุญาตให้เขามา
ที่สุดของหัวใจเขาก็แอบหวังอะไรที่ลึกมากกว่านั้น ทั้งที่ความหวังนั้น
คือศูนย์

ก็รู้อยู่แล้วว่าน้ำชายไม่ได้มีความรู้สึกเช่นเดียวกับเขา ไม่นาน
น้ำชายจะมีเมียคือน้ำเปิ้ลได้ไง น้ำชายไม่มีวันจะมาเอาอะไรกับเขา
หรอก ดีสุดเขาก็ทำได้แค่แอบมองแอบฝัน แค่อายุใกล้ๆ ก็เป็นสุข
หรืออาจรอให้สักวัน คนที่ใช่สำหรับเขาปรากฏตัว เมื่อนั้นเขาอาจลบ
ภาพน้ำชายออกจากหัวใจไปได้ และเมื่อนั้นเขาอาจยอมรับกับสิ่งที่

ตัวเองเป็นได้อย่างเปิดเผย ไม่ต้องซ่อนแอบตัวตนไว้แบบนี้ ซ่อนไว้
ภายใต้ชายหนุ่มวัยรุ่นที่ป๊อบปูล่าสุดในโรงเรียน

เพราะหน้าตาดี สูง ขาว และเรียนเก่ง นั้นทำให้คุณสมบัติ
ของเขาเข้าตาสาว ๆ เรียกได้ว่าเดินไปทางไหนก็มีแต่สาวกรี๊ด

เทศกาลใดที่พิเศษเขาก็ได้ของขวัญจากสาว ๆ ตรีม แต่เขาก็
ไม่เคยสนใจใครเป็นพิเศษ ผู้หญิงทุกคนที่เข้ามาคือเพื่อน

แม้จะมีเหตุการณ์ที่เพื่อนเกือบได้ทดลองกันและกัน เช่น ไป
ทำรายงานที่บ้านเพื่อนหรือไปเที่ยวรวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ ซึ่งมี
เหตุการณ์หนึ่ง เพื่อนหวังดีอยากให้เขาได้ทดลองโดยการชังเขากับ
เพื่อนผู้หญิงไว้ในห้องกันสองต่อสอง

เวลานั้นเขาเองก็อยากลอง เพื่อให้คำตอบกับตัวเองว่าเขา
'เป็น' หรือ 'ไม่เป็น' และเธอคนนั้นก็เต็มใจ แต่สุดท้ายเขาก็รู้ใจ
ตัวเอง

เรือนร่างของผู้หญิงไม่ใช่สิ่งที่เขาอยากแตะต้อง เขาไม่ตื่นเต้น
กับส่วนเว้าส่วนโค้ง เขาไม่อยากสัมผัสโนมเนืออวบอูน เขาชอบกลิ่น

เหงื่อจากเนื้อตัวเพื่อนชายมากกว่ากลิ่นน้ำหอมกลิ่นฟรุ๊ตตี้ของเพื่อนหญิง

เขาไม่อยากเข้าใกล้พวกเธอไปมากกว่าคำว่า ‘เพื่อน’ ตอนนั้น เขาพาตัวเองรอดพ้นมาได้ ด้วยคำพูดที่ว่า

‘เรายังเด็กเกินไปที่จะทำเรื่องแบบนี้ นี่เป็นสิ่งมีค่าของเธอที่เราทำลายไม่ได้หรอก’

สายตาของเพื่อนผู้หญิงที่มองเขาในเวลานั้น คือความชื่นชม ความไว้น้ำใจ นั่นทำให้เขายิ่งเหงื่อหอมมากขึ้นอีก ด้วยข้อหา ‘สุภาพบุรุษ’

แกรีก...

เสียงประตูบานเลื่อนอัตโนมัติที่เปิดออกและเสียงบทสนทนาของตัวละครดังมาจากทีวีขนาดใหญ่ทำให้เขาตื่นจากภวังค์ น้ำเป็ลที่เอนร่างอยู่บนโซฟาตัวยาว ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง สงสัยกว้างมาให้เขา

“เพิ่งคุยกับแม่เราเมื่อกี่ นาทีสงสัยว่าเวียร์จะมาวันไหน จะได้ให้น้ำชายไปรับได้ถูก เราตั้งใจร้อนมาเองเลยนะ”

น้ำชาย

Miss.Lucy

น้ำเสียงแข็งด่าหนีของน้ำเปิ้ลที่เขานั่งรถมาเองไม่โทรศัพท์บอกให้น้ำชายไปรับ แผลงไว้ด้วยความเอืออริทั้งจากน้ำเสียงและสีหน้าแววตา

เขายกมือไหว้หน้าสาวและยิ้มด้วยความสุข และเมื่อน้ำเปิ้ลกางแขนออกเป็นสัญญาณว่าจะกอด เขาก็ไม่รอช้าค่อยๆ เข้าไปโอบกอดร่างอวบอืดไถลคลอดในทันที พลังจูบหน้าท้องนูนๆ นั้นอย่างแสนรัก ก็เจ้าตัวน้อยในนี้เป็นน้องของเขา เป็นลูกของนางสาวที่รักเขามาก และก็เป็นลูกของผู้ชายที่เขารักมากเช่นกัน

“เวียร์ไม่ได้ลำบากอะไรเลยครับ บ้านน้ำเปิ้ลกับน้ำชายมาไม่ยากหรอก”

“พี่ถามแล้ว เวียร์เขากลับเปิ้ลเจ็บท้องกะทันหัน เลยมาเองนะ”

น้ำชายตอบแทน น้ำเปิ้ลยิ้มพลากระชับอ้อมแขนกอดเขาแน่นขึ้น ทั้งๆ ที่หน้าท้องนูนค้ำไว้ให้ไม่ถนัด

“อยู่ที่นี้ด้วยกันนะเวียร์ มีอะไรก็บอกหน้า บอกหน้าชาย หน้า
อยากให้อะไรอยู่อย่างสบายใจ ส่วนเรื่องเรียน จะไปลงเรียนวันไหน
ยังงี้ก็บอกหน้าชายเขาจะพาไป”

น้ำเปิ้ลพูดพลางหันไปยิ้มหวานให้น้ำชายที่นั่งอยู่ด้านข้าง

“ไม่ต้องเกรงใจหน้านะเวียร์ หน้าจะได้ไปทำบุญด้วย”

“ทำบุญอะไรพี่”

“อ้าว... ก็เพื่อน้องคนไหนไม่มีเงินค่าเทอม พี่จะได้ช่วย
ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจะได้ขึ้นสวรรค์กันทั้งคู่”

“อื้อยยย... พี่ชาย!”

“อื้อยยย... ไม่กล้าแล้วจ้ะ กลัวแล้วจ้ะ... ไม่ขึ้นสวรรค์กับ
ใครทั้งนั้น ขึ้นกับเมียคนเดียว”

น้ำเปิ้ลหยิบหมั้ที่ต้นขาของน้ำชาย และน้ำชายก็โอดโอยเข้า
มากอดรัดร่างอวบอ้วนของน้ำเปิ้ลอีกคน จนเหมือนกับว่าน้ำชายกำลัง
กอดรัดเวียร์ไว้ด้วย

นั่นทำให้เวียร์ค่อยๆ เคลื่อนตัวลงต่ำเพื่อแทรกร่างออก เพราะกลัวน้ำเป็ลจะอีตอัด แม้จะอยากอยู่ในอ้อมกอดที่มีกลิ่นเหงื่อจางๆ ให้นานกว่านั้นก็ตาม

“เวียร์จะไปเรียนวันไหนบอกน้ำชายเขาเลยนะ น้ำชายจะได้ให้เด็กมาดูแลแทน”

“ไม่เป็นไรหรอกครับน้ำเป็ล ผมไปเองได้ จะได้หัดขึ้นรถด้วยครับ”

“ไม่เป็นไร เตียวเปิดเทอมค่อยไปเอง รายงานตัวไปสายไม่ดีหรอก ไม่ต้องเกรงใจ น้ำเต็มใจอยู่แล้ว”

น้ำชายเอ่ยสนับสนุนคำพูดของน้ำเป็ลพร้อมส่งยิ้มจริงใจมาให้ เวียร์ได้แต่พยักหน้ารับคำ เกรงใจแต่ก็สุขใจไปด้วย

“น้ำเป็ลน้ำชายครับ ผมอยากรู้เรื่องงานที่ผมต้องทำด้วยครับ”

“เฮ้ย! เพิ่งมาถึงวันแรกก็จะทำงานแล้วเหรอ จัดการเรื่องเรียนของเราให้เรียบร้อยก่อนเถอะ แล้วค่อยมาว่ากัน”